

ЛЕВ ТОЛСТОЙ КАК СЕ НАУЧИХ ДА ЯЗДЯ

Превод от руски: Ангел Каралийчев, —

chitanka.info

Когато бях малък, ние всеки ден се учехме, само през неделните празнични дни ходехме с братята ми да се разхождаме и да играем. Веднъж баща ми каза: „Трябва по-големите деца да се учат да яздат на кон. Пратете ги в манежа.“ Аз бях най-малък от всичките си братя и запитах: „Ами аз мога ли да се уча?“ Баща ми рече: „Ти ще паднеш“. Почнах да го моля и мене да учат и едва не заплаках. Баща ми каза: „Добре, и тебе също. Само внимавай: няма да плачеш, като паднеш. Който нито веднъж не падне от кон, няма да се научи да язди.“

Когато дойде сряда, откараха трима ни в манежа. Влязохме през големия вход и от големия вход преминахме към един малък вход със стълба. А под входа се намираше много голяма стая. В стаята наместо под имаше пясък. И в тази стая яздеха на коне господа и госпожи и такива момчета като нас. Това беше манежът. В манежа не беше съвсем светло, миришеше на коне и се чуваше как плющят камшици, как викат по конете и как конете тропат с копитата по дървените стени. Отначало се изплаших и не можех нищо да различа. Сетне нашият слуга повика учителя по езда и каза: „Ето на тези момчета дайте коне, те ще се учат да яздат“. Учителят каза: „Добре“.

После той ме погледна и рече: „Този е много малък“. А слугата каза: „Той обещава да не плаче, ако падне“. Учителят се усмихна и излезе.

След това доведоха три оседлани коня, ние съблякохме шинелите си и слязохме по стълбата долу в манежа. Учителят по езда държеше коня за кордата^[1], а братята ми яздеха около него. Отначало те яздеха ходом, а сетне в тръс. После доведоха едно малко конче. То беше червеникаво и опашката му беше подрязана. Наричаха го Червончик. Учителят се засмя и рече: „Хайде, коннико, качвайте се!“ Аз се и радвах, и боях, и се стараех така да направя, че никой да не забележи това. Дълго се мъчих да попадна с крака си в стремето, но никак не можех, защото бях много малък. Тогавя учителят ме вдигна на ръце и ме положи. Той рече: „Не е тежък господарят, около едно кило, повече няма“.

Отначало той ме държеше за ръката; но аз видях, че братята ми не ги държеха и помолих да ме пуснат. Той каза: „Ами не се ли боите?“ Аз много се боях, но казах, че не се боя. Най-много се боях от това, дете Червончик все свиваше ушите си. Мислех, че той ми се сърди. Учителят по езда каза: „Хайде гледайте да не паднете!“ — и ме пусна.

Отначало Червончик вървеше ходом и аз се държах изправен. Но седлото беше плъзгаво и аз се боях да не се изкривя. Учителят по езда ме запита: „Е, как, закрепихте ли се?“ Аз му казах: „Закрепих се“. — „Хайде сега в тръс!“ — и учителят зацъка с език.

Червончик затича в ситен тръс и почна да ме подхвърля. Но аз продължавах да мълча и се стараех да не се изкривя настрана. Учителят по езда ме похвали: „Брей, какъв конник!“ Това много ме зарадва.

В туй време до учителя по езда се приближи неговият другар и почна да разговаря с него и учителят престана да ме гледа.

Изведнъж почувствах, че съм се изкривил малко настрана от седлото. Исках да се оправя, но никак не можех. Исках да извикам на учителя по езда да спре, но мислех, че ще е срамота да направя това и мълчех. Учителят не ме гледаше. Червончик продължаваше да тича в тръс и аз още повече се смъкнах настрана. Погледнах учителя, мислех, че ще ми помогне; но той продължаваше да разговаря с другаря си и без да ме гледа, току казваше: „Юнак конник“. Аз вече съвсем се бях изкривил и много се изплаших. Мислех, че съм загубен. Но се срамувах да викам. Червончик ме тръсна още веднъж, аз съвсем се хлъзнах надолу и паднах на земята. Тогава Червончик се спря, учителят по езда се огледа и видя, че ме няма върху Червончик. Той каза: „Ето нà! Падна моят конник!“ — и се приближи до мене. Когато му казах, че не съм се ударил, той се засмя и рече: „Детското тяло е меко“. А на мене ми се искаше да плача. Помолих пак да ме сложат на кончето и те ме сложиха. И повече не падах.

Така ние яздехме в манежа два пъти през неделата и аз бързо се научих хубаво да яздя и от нищо не се боях.

---

[1] *Корда* — въже, което служи, за да гонят конете в кръг. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.